

ואחר אמר, ברם עקר שרשיו
בארץ השאירו, ואין אילן כאן
אלא אדם עליון, שנאמר בו כי
האדם עץ השדה, ואת העץ הזה
נטע הקדוש ברוך הוא בכמה
דורות ולא הצליח.

עד שנטע אותו בארץ ישראל,
והרכיב אותו בשלשת האבות
והצליח שם, ומשום זה הן כל
אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם
גבר. מיד שהצליח שם ואחז שם,
התפשטו שרשיו על הארץ,
שהיא השכינה, והתעלו ענפים
בכל הרקיעים ובכל המרפבות
של הנשמות והמלאכים וחיות
ושרפים ואופנים, עד שחזר
בבראשונה (עד אין סוף), והרי
פרשה שעץ החיים מהלך ת"ק
שנה, גדול האילן ותקיף ורומו
מגיע לשמים, וחזותו לסוף כל
הארץ, תחתיו תצלל כל חית
הבר, ובענפיו ידורו צפרי
השמים, שהם נשמות קדושות,
וממנו יזון כל בשר.

והרכיב אותו עד אלה דור, כמו
שהשכינה שהיא עולה לאלה דור
בעשר ספירות, שבהם עולה עשר
פעמים מאה, עד שעולה בהם
לאלה דור, ומיד שהצליח האילן
בארץ, ירד האילן מלמעלה,
שרשיו בארץ שהיא השכינה,
והתגדלו שם ענפיו עד אין סוף,
והתפשטו בה שרשיו עד אין
תכלית. באותו זמן התגדל האילן
כמו מקדם, זהו שכתוב גדול
האילן ותקיף, ורומו מגיע
לשמים, וחזותו לסוף כל הארץ,
וממנו יזון כל בשר. כל בני האדם
שלמטה. באותו זמן התגדל
האילן כמו מקדם, זהו שכתוב
גדול האילן ותקיף וכו'. חית הבר
אלו חיות הקדש, צפרי השמים
אלו הנשמות, וממנו יזון כל בשר
למטה, שבזמן שחטא אדם והיה מקצץ בנטיעות, כבכול עקר ומלאכים ושרפים

וקציצו ענפיהי, ולכתר אמר (שם יב) ברם עקר
שרשוהי בארעא שבוקו, ולית אילן הָכָא אֵלָא
אָדָם עֲלָאָה, דַּאֲתַמַּר בֵּיהּ (דברים כ יט) כִּי הָאָדָם
עֵץ הַשָּׂדֶה, וְהָאִי אֵילָנָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
אֲנֻטַע לִיהּ בְּכַמָּה דְרִין וְלֹא אֲצֻלַח.

(עד דנטע ליה בארעא דישראל, וארכיב ליה בתלת אבהו ואצלח
תמן, ובגין דא הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם גבר,
מיד דאצלח תמן ואחיד תמן, אתפשטו שרשיו על ארעא דאיהו
שכינתא, ואסתלקו ענפיו בכל רקיעו, ובכל מרכבין דנשמתין
ומלאכי' וחיוון ושרפים ואופנים, עד דאתחזר בקדמיתא (ס"א
עד אין סוף), והא אוקמוה עץ החיים מהלך ת"ק שנה, (דניאל ד
ט) רבא אילנא ותקיף ורומיה ימטו לשמיא, וחזותיה לסוף כל
ארעא, תחותיה תצלל כל חיות ברא, ובענפיו ידורו צפרי שמיא,
דאינון נשמתין קדישין, ומניה יתון כל בשרא).

וארכיב ליה עד אלה דור, כגוונא דשכינתא
דאיהי סליקת לאלה דור בעשר
ספירן, דבהון סליקא עשר זמנין מאה, עד
דסליקת בהון לאלה דור, ומיד דאצלח אילנא
בארעא נחית אילנא מלעילא, שרשוי בארעא
דאיהי שכינתא, ואתרביאו תמן ענפוי עד אין
סוף, ואתפשטו בה שרשוי עד אין תכלית,
בהווא זמנא אתרבי אילנא כמלקדמין, הדא
הוא דכתיב רבא אילנא ותקיף ורומיה מטי
לשמיא, וחזותיה לסוף כל ארעא, ומניה יתון
כל בשרא, כל בני אדם דלתתא, בהווא זמנא
אתרבי אילנא כמלקדמין, הדא הוא דכתיב
רבא אילנא ותקיף וכו', חיות ברא אלין חיות
הקדש, צפרי שמיא אלין נשמתין, ומניה יתון
כל בשרא לתתא. דבזמנא דחב אדם והיה
מקצץ בנטיעות, כבכול פאלו אעקר חיוון
ומלאכים ושרפים ואופנים מאתריהון, ולא